

РЕШЕНИЕ

№ 1956

гр. София, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10900** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на М. А. И. срещу Решение № 299/28.07.2021 г. по НАХД № 7204/2021 г. на СРС, НО, 135 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-003268/09.03.2020 г., издадено от началник група в СДВР-ОПП, с което на лицето е наложена глоба в размер на 750 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП. В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Моли се то да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП. В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Б. и адв. С., които поддържат касационната жалба и моля тя да бъде уважена. Претендират разноски.

Ответникът – ОПП-СДВР – в съдебно заседание не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за основателна и моли същата да бъде уважена.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за

установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е основателна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 29.12.2019 г. около 13.50 часа, в [населено място], на Околоръстен път с посока на движение от [улица]към [улица], М. А. И. управлявал лек автомобил „А. Р3 Спортбак“ с рег. [рег.номер на МПС] , като срещу № 13 при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място се движил със скорост 106 км/ч. Нарушението било установено с техническо средство система за видеоконтрол „TFR1-M“ с радар „TR4D“ № 560.

Бил съставен АУАН бл. № 620623/11.02.2020 г.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 20-4332-003268/09.03.2020 г.

Решението на СРС е валидно и допустимо.

Въззивният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. За да потвърди НП е установил, че то е издадено при съответствие с материалния закон.

Касационната инстанция счита за основателни доводите в касационната жалба, че неправилно СРС е приел обжалваното НП за законосъобразно. Фактическата обстановка, въз основа на която е формирал изводите си районният съд, не е установена по безспорен начин. В съдебното производство, съдът е длъжен да събере необходимите доказателства служебно, когато това е необходимо за изясняване на фактическата обстановка. В настоящия случай, е безспорно доказано, че техническото средство е мобилно техническо средство - система за видеоконтрол „TFR1-M“ с радар „TR4D“ № 560, технически изправна и годна, като за извършеното нарушение е съставен АУАН и издадено НП. На първо място обаче, съдът не е изпълнил задължителните указания на касационната инстанция при първоначалното касационно обжалване. СРС повторно не е обсъдил възраженията, във въззивната жалба, свързани с прилагането на чл. 73, ал. 2 от ППЗДвП. Не се е произнесъл по едни от основните спорни въпроси, а именно, дали ограничението на скоростта в района на [улица], с посока на движение от бул. България към [улица] км/ч /т.е. общовалидното ограничение в рамките на населено място предвидено в чл. 21. ал. 1 от ЗДвП/ или е 80 км/ч, въведено с пътен знак В26; дали след този знак и преди мястото на твърдяното нарушение има пътен възел по смисъла на П.. 1, т. 16 от ДР на ППЗДвП или кръстовище по смисъла на П.. 1, т. 15 от същия. При новото разглеждане от СРС отново не е даден отговор в мотивите към решението. Представянето на доказателства в тази насока е изискано от съда, но видно от писмо изх. № СОА21-ДИ11-10711/28.06.2021 г., схемите са за реализирано знаково стопанство на новия проект от 25.05.2020 г., реализиран на 08.12.2020 г. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който не е обезпечил всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина. Твърдението на касатора, че не са събрани и обсъдени всички доказателства, поискани и представени в съда, отговаря на действителното фактическо положение.

Районният съд, като инстанция по същество, е длъжен да анализира цялата доказателствена съвкупност и да посочи кои обстоятелства счита за установени и въз основа на кои доказателствени материали. В настоящия случай СРС се е задоволил да

изложи единствено съображения въз основа на приложенияте по делото писмени доказателства, но без относимата към датата на извършване на нарушението схема на организация на движението в процесния участък. В мотивите не е даден отговор на поставените и спорни въпроси, апропо по повод на които е било върнато за разглеждане от друг състав. Допуснатите от въззивния съд процесуални нарушения са съществени, тъй като представляват неизпълнение на служебното задължение на съда, да проведе съдебното следствие по начин, който осигурява обективно, пълно и всестранно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. С оглед изложеното, се налага отмяна на обжалваното решение на СРС. Допуснатото процесуално нарушение опорочава фактическите установявания на въззивната инстанция, но делото е връщано вече за разглеждане повторно от СРС. При това положение и предвид забраната за връщане втори път на делото, касационната инстанция следва отстрани допуснатите нарушения и да се произнесе по делото.

На първо място, в АУАН е посочено, че са нарушени нормите на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП във вр. с чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДВП. Съгласно разпоредбата чл. 21, ал. 1 от ЗДВП, при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в km/h... Посочената за втора нарушена норма обаче, не съдържа правило или задължение. Същата гласи, че при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. В НП е посочена само разпоредбата на разпоредбата чл. 21, ал. 1 от ЗДВП. Изложеното обосновава извод, че е налице нарушение на изискването в АУАН и НП да съществува единство, както между посочените като нарушени разпоредби, така и между словесното описание на нарушението. Това пречатства възможността на наказаното лице, както да разбере за какво точно е обвинен и за какво е наказан, да организира адекватна защитата си по повдигнатото му административнонаказателно обвинение, така пречатства и съда, да провери дали наложената санкция е законосъобразна. Разпоредбите чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са императивни и гарантират правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съда да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Неспазването им води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

На следващо място, нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол TFR1-M, за която е представено удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Системата за контрол отговаря на законовите изисквания по ЗДВП техническото средство, с което е установено нарушението, да бъде автоматизирано. По делото е приложен снимков материал, изготвен по съответния ред, от който се установява номерът на автомобил, неговата скорост на движение, датата и часът на нарушението. Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗАНН, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на

нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В останалите случаи се съставя АУАН и се издава НП. Съгласно сочената за нарушена разпоредба на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията, действаща към момента на констатиране на нарушението, на водача на пътно превозно средство от категория В, каквото е пътното превозно средство в процесния случай, е забранено в населено място да превишава скоростта от 50 км/ч. Безспорно е установено, че на 29.12.2019 г., водачът се е движил със скорост от 106 км/ч.

От събраните в производството пред СРС и пред настоящата инстанция доказателства обаче, не се установява, че пътният участък, на който е констатирано нарушението, разрешената скорост е 50 км/ч. към 29.12.2019 г. На първо място следва да се посочи, че от така отразеното местоположение в схемата към клип № 9425 на Радар с G. по време на работа, не става ясно къде точно се намира [улица] на представената схема на организацията на движението. Видно от отметка в схемата към снимките на процесното нарушение, радарът е поставен на ул. В. езеро. Такава улица не се открива на схемата от СО, а на същото място е обозначена ул. Р.. На същото кръстовище според схемата е поставен радар № 560. На следващо място, от представената пред СРС схема на организацията на движението по Околовръстен път от 25.05.2020 г., в сила от 08.12.2020 г. е видно, че в почти целия участък от околовръстен път между бул. България и бул. Братя Б., разрешената максимална скорост е 80 км/ч. Пред касационната инстанция от СО е представен проект за изменение на промяна на организацията на движението на Околовръстен път в участъка от [улица] до [улица], към 11.02.2020 г. От проекта е видно, че в участъка на околовръстен път между бул. Ч. връх и бул. България в посока бул. Братя Б., има поставени пътни знаци В26 – 80 км/ч. Съобразно нормата на чл. 50, ал. 1 от ППЗДвП, забраните, въведени с пътни знаци В20, В24, В25, В26, В27, В28 и В30, важат до следващото кръстовище или до знак, който ги отменя, или на разстояние, указано с допълнителна табела Т2. Съобразно П. 1, т. 15 от ППЗДвП, "Кръстовище" е място, където два или повече пътя се пресичат, разделят се или се събират на едно ниво. От приложените схеми се установява, че в участъка от бул. Ч. връх до бул. България, след последния пътен знак В26 – 80 км/ч., няма нито едно кръстовище, а има пътен възел по смисъла на П. 1, т. 16 от ППЗДвП, съобразно който, "Пътен възел" е място, където два или повече пътя се пресичат на различни нива с възможност за преминаване от единия път в другия. Такъв е налице при пресичането на бул. България с Околовръстен път. Първото кръстовище по смисъла на чл. 50, ал. 1, във вр. с П. 1, т. 15 от ППЗДвП е кръстовището, на което има отметка в схемата към клип № 9425 на процесното нарушение, а именно ул. В. езеро. На същото кръстовище според схемата е поставен радар № 560. При това положение, извършването на вмененото административно нарушение остава недоказано.

Ето защо, по изложените правни съображения, касационният състав приема, че не може да се направи безспорен извод за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Останалите основания за отмяна наведени с касационната жалба са неоснователни.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, а вместо него се постанови друго, с което се отмени НП.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски на основание бЗд, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, в размер на 360 лв., съобразно представения списък на разноските при първоначалното разглеждане на делото от СРС.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 299/28.07.2021 г. по НАХД № 7204/2021 г. на СРС, НО, 135 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-4332-003268/09.03.2020 г., издадено от началник група в СДВР-ОПП, с което на лицето е наложена глоба в размер на 750 лв. и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП. ОСЪЖДА СДВР-ОПП да заплати на М. А. И. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, сумата от 360 лв. /триста и шестдесет/, представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.